

Sokak Lambası Ve Ben Ve Dünyam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Aralık 2020

“Kendi başıma kurduğum dünyayı günlük hayatın içinde karşılaştığım insanların arasına çıkaramıyordum. Kendime kurduğum dünya ile neredeyse yeraltında para basan biri gibiydim.”(O. Pamuk)

Bir düş arasında yolumun düştüğü gerçek dünya belki de tam tersi.

İzah etmem gereken ne ise diğer yanda böyle bir sorumluluğu neyin gerektirdiği ya da varsa merak eden etmeyen sırtan güneşe borcum belki de içimdeki karanlığı aydınlığa sunmakla mükellef olduğum.

Bir hezeyan ertesi kapışan iç sesim ve kâinat: bakmayın neyi genelleme yaptığımı sonuç itibari ile dünya demekle kast ettiğim küçük bir kalabalık elbette içimdeki izdihamı neyle eş değer tutmam gerektiği hakkında bir fikre de sahip değilken.

Hoş, sahip olduğum ne var ki?

Katlar ve yatlar ve yüklü bir banka hesabı mı?

Gülebildiğiniz kadar gülün bana üstelik izin almadan beni alaya alan alayı insanlığın asla bir itiraz hakkı tanımamışken de bana ömür Billah.

Sözcükler naftalin mi kokuyor yoksa? Güvenin yiyebileceği bir kumaş parçası değil oysa belki de gül suyu döktüğümündür üstüne yine de üstüme alınmamaya çalışıyorum ama her şey o kadar açık seçik ki.

Masa lambamı özledim yine sokak lambasının çapkın göz kırpışlarına çoktan teslim oldum en azından gecenin karanlığına birlikte göğüs geriyoruz üstelik sokağa çıkma kısıtlaması olduğu halde gecenin bir vakti sokağı mesken tutanlara filan da aldırış etmiyor o sokak lambası.

Ne pervaneyim ne de mum gerçi mum gibi sessizliğime rağmen beni bir ateş topu addedenler var ama...

Eh, o kadar da olsun değil mi?

Sen bir ömür sessizlikle terbiye ol ve şimdi gelmiş zıvanadan çıkmış sağımdaki solumdaki insanlar: azıcık da ben haykırayım ara sıra en azından ayakta ve sağlam ve başım dik olduğundan yana şüphe etmesinler.

Gecenin yapraklarını karıştırır ve kendimi ararken bir anda Orhan Pamuk’un “Öteki Renkler” isimli kitabında rast geldiğim o cümle, yazımın başında yer verdiğim gerçi Pamuk’un hiçbir kitabını baştan sona okumayı tamamlamamış biri olarak bir övgü ya da yergide bulunma hakkım yok ama bu alıntı cümlede öylesine kendimi buldum ki.

Evet, kendimi ara sıra buluyorum bir yerlerde bazen sokağın ensesine şaplak indirdiğimde; bazen durduk yere kötü ve huysuz biri olarak addedildiğinde ve hala masumca ağlamayı sevdiğimi de beyan ederken azıcık da kendimi sevmeye başlamışken ve ansızın neler mi oluyor?

Bu kadar küçük bir dünyam varken içimdeki geniş dünyayı bastırmaya kalkan birileri olmuyor mu hani durduk yere ve işte o zaman gözüm dönüyor.

Bir g/izim belki de kimselere benzemeyen.

Çok da izafi iken yaşadıklarımı dile getirmek.

Ve hala da anlamadığım, bu insanlar neyin derdinde, diye...

Üstelik kimselere akıl sır ermezken bu da yetmezmiş gibi, benim neyin derdinde olduğum hakkında ileri geri konuşup sav üretenler.

Birileri ölüyor bir yerlerde ve gecenin sessizliğinde yoldan geçen ambulansların siren sesine bakıyorum ve elbette tanıdığım tanımadığım herkes için dua ediyorum bazense o ambulansın içinde bir gün bulunma ihtimalimin olup olmadığını düşünüyorum ve işte kaygılarım o an nasıl da tavan yapıyor. Elbet iyi düşünmek adına da elimden geleni yapmıyor değilim ama gelin görün ki; hayatımın saçmalıklarına eşlik ederken iç sesim ve de dış ses tezahüratta bulunurken ne aydınlık kalıyor ne de umuda dair düşünecek söyleyebilecek bir şeyler bulabiliyorum.

Korunaklı bir dünyam olmuşken bir ömür elbet son on yılı kayıt altına almamışken ve bu da yetmezmiş gibi ruhumu çırılçıplak bırakıp aralıksız ya da zaman zaman yazıyorum belki de bir ömür takibinde olduğum yazgıyla inatlaşıp sözüm ona hayatımı yola koyuyorum.

Kocaman da bir kandırmaca hani zaten yaşadığım sıkıntılara eşlik edecek yenileri de kapıda beni beklerken ve ben bir şeyleri illa ki de bekletiyorum en azından iki yönlü bir bekleyiş.

Kendi başıma kurduğum o sefil dünyam: siz deyin o sene ben diyeyim on beş sene hele ki her şeyden elimi ayağımı çekip de içime kaçmışken belki de gözüme kaçan hayal kırıklıklarından her şeyi flu gördüğüm yetmezmiş gibi hayattan da bir temenni olmazken ve işte sırdaş dostumla hasbihal ettiğim gerçi kalemin de mizacı ayrı hoş ama.

Üstelik kalemi elime alıp da nereye yolculuk yapacağımı en başta ben kestiremezken öncesinde okuma aşkıyla yuttuğum kitaplar ve bir gecede 300-400 sayfalık kitapları okumayı başarıp o koca dünyayı içime sığdırmışken.

Elbet çocukluğumdan bu yana okuduğum bilmem kaç kitap binlerce belki yüzbinlerce sayfayı içime çekip sonra tamamen dolduğum.

Ardından beş seneye yakın zaman elime kitap almayı aslında kendimi sayfa sayfa d/okuduğum ve de hiçbir şey anlamadığım gelin görün ki hayatın kaygan zemininde hayta bir patinaj yapıp kafamı gözümü kırdığım...

Yetmedi tabii ki de...

Kalbimi kıran bir dünya dolusu insan üstelik bir ömrümü adadığım en yakın dostlarım, akrabalarım hatta konu komşu.

Ve işte kaskatı kesildiğim o son zamanlar değil okumak içimden konuşmak bile gelmezken ve bingo! Pamuk'un kendine has dünyası.

Nobelli bir yazara öykünecek halim olmasa da içimdeki devasa kainatı dışa vurmak adına bir iç güdünün yeni yeni farkındalığına varıp son anda kalpazanlar gibi içeri atılmaktan kurtulduğum belki de hayatım kotardığım üstelik ihtimal dâhilinde bile olmayan sayısız mucizenin ansızın hasıl olduğu.

Ve o da soruyor işte:

“Ne kadar anlaşılabildiğimiz ise ayrı mesele.”

Zor bir insan olduğumu sık sık teyit ediyor yakınlarım hele ki son zamanlarda üstelik ben bile benden yaka silkerken yetmezmiş gibi iki yakam da asla bir araya gelmezken ve işte bir anda iliklendiğim o üçüncü yaka hep de metafor bildiğim o iki yakası şehri İstanbul ve bu sevdalı şehirden bile komplike

olduğumu bilmenin verdiği kabulleniş ve açılım getirme ihtiyacı da uyanmışken içimde beklenmedik bir anda...

Bazen kurguladığım hikâyeler üstelik yastık altı yaptığım.

Bazen yazdığım yüzlerce şiir ve düz yazı-ki asla abartı değil-ve acımadan çöp kutusuna boşalttığım hızımı almayıp çöp kutusunu da uzay boşluğuna taşıdığım.

Şu da bir gerçek ki; özellikle okulu bitirip sözüm ona iş hayatında kariyer peşinde koşarken fark ettiğim ama çok geç fark ettiğim ve bir ömür de itiraz ettiğim maske takma zorunluluğumu asla kayıt altına almadığım ve tüm doğallığımla iş yaşantısında kabul görmezliğimle kendime yarattığım o tek kişilik dünyam.

Tabii sonra birilerin gelip musallat olduğu sonrasında pes edip o dünyayı da kendi ellerimle imha ettiğim yetmedi hani:

Ölüm bile cazip ve kulağa hoş gelirken ama bu hakkı kendimde görmediğim ve daha beteri ölümün kızgınlıkla ve de hırsıyla hanemizin kapısını sık sık çaldığı.

Tebessüm ettiğime emin olabilirsiniz hani ne de olsa yalnız olmadığımı biliyorum artık ve ölüm korkusu artık bir amblem gibi günümüz dünyasında tüm karanlığı ile dünyayı tehdit ederken.

Umutum kalıcı değil hani yine de ara sıra kıyıya çıkıp üzerimdeki ıslak ve acıtan düşünceleri bir yana fırlatıp pembeden düş ve düşüncelerle sarılıp sarmalıyorum ruhumu ve aniden girdiğim bu yolda ne kadar hayra alamet farkındalık sunduğunu görüp Mevla'nın şükre ve sabra sığınıp yaldızlı bir yol haline getiriyorum sözüm ona önümde uzanan bu yolda yürürken tali yolların da farkına varıp bu sefer şiirler dikiyorum yüreğimdiki ve dünyadaki o kocaman deliğe adeta yamalıyorum ruhumun kırıntılarını. Sakil mi duruyor yoksa?

Ya da bu kadar sefil bir hayatın nesini prova ediyorum ki ben de bizler de çoktan sırtımıza geçirmişken kaderi ve de kederi.

Sokak lambam göz kırıyor ve ben de ona bakıyorum perdenin arkasından ve artık ambulans sesi duymuyorum gerçi az evvel polis devriyesi geçti ve kolaçan etti etrafı ama...

Dünyamdan dünyanıza selam olsun ve gecenin fitratına en uygun ortamda hala yaşıyor ve umut edebiliyor olmanın da ispatıdır kaleme aldığım bu yazı ve nicesini de temenni ettiğim.

Son olarak şunu da söylemeliyim ki:

Birileri hep çağırdı beni koca ömür ve gözümün içine baka baka haykırdılar da:

"Sen de bizim gibi ol da gör bakalım" diklendiler üstelik sonra resti çektiğim bu kabullenişe sinirlenip şimdilerde bir şekilde başka yollarla onlara benzememi buyuruyorlar.

Aslında denemedim de değil hani ama asla özenmedim ve öykünmedim de birilerine benzemek adına ve işte direnç gösterdiğim bu hayat tecrübesine yenik düştüğümü de sanmasınlar en azından ben hala kendi dünyamın müdaviyim ve devasa bir aşkla bu dünyayı yaşanır ve kabullenir kılınsınlar diye sığındığım üç mefhumla yaşama savaşı veriyorum bir o kadar mutlandığım ve de umuda yelken açtığım.

Severek.

İnanarak.

Hala nasıl oluyor anlamamış olsam da umudu elden bırakmadan.

Kırıldığımda direncim ansızın hâsıl olan minik mucizeler ve detaylar sayesinde de bir şeyler yapabiliyor

olmamın verdiği heyecan ve coşku ile de kendime ve hayallerime ve yarınlara duyduğum özlemi de geiştiremezken, kendimce mutlu olmayı da bir şekilde gerçekleştiriyorum işte.

Gerçi uzun sureli ve kalıcı bir mutluluk ve hoşnutluk değil ama: en azından kalemin vesile olduğu tanışıklığım sayısız iyi insanla üstelik hayatımda nerede ise herkes protesto ederken beni ve yazdıklarımı şükrediyorum ki; bir şekilde kabul gordğm Mevla'm bana gosterdi.

Ve işte bağdaş kurduğum aklımın koridorunda bir bulutta yaşadığıma kani olduğum ve ben bulutun üstünde hayatın ve dünyanın resmini çizip bir anlamda kuş bakışı gordklerimi ve hissettiklerime de anlatmanın verdiği huzur ve güven duygusuyla kendi dünyamı da yansıtmanın verdiği o coşkuyu da pey ederken insanlarla.

İnsanlar: işte kilit kelime.

İnsanları olduğu gibi kabullenmek ve hiçbir karşılık dahi beklemeden sevebilmenin verdiği azim ve inançla hayatın da bir mucize olduğunun bilincinde iken bir o kadar kendimi de sonunda kabullenip az buçuk da olsa kendimi sevmeye başlamışken.

Gün ağardı işte ve sokak lambası gündüz uykusuna yattı belki de bu yüzdendir sokak lambası ile kalemim arasında gelişen bu duygusal bağ en çok da geceyi aydınlık kılmanın imkn dâhilinde olduğunu bilmek de ayrı güzel hani.